

[Birgitte Husmark]

liber der dér påstår, at man kan give psykologisk rådgivning og psykologisk behandling. Og det er umuligt at vide for dem, der slår op på disse sider, om der er tale om aldeles selv lærte personer uden embedseksamen, eller om der er tale om folk, der virkelig har den rigtige faglige uddannelse.

Og på den baggrund forstår jeg slet ikke den tale, vi har hørt fra ministerens og andres side om berettigelsen af den frie næring. Der er altså også grænser for, hvad man skal udsætte forbrugerne for. De har brug for at vide, hvem det er, de henvender sig til. De mennesker, der har brug for psykologhjælp, skal ikke kastes ud til hvem som helst, og derfor er jeg meget glad for, at forslaget også indebærer en titelbeskyttelse. Autorisationsordningen vil betyde en yderligere beskyttelse af brugerne.

Dette er jo kun et beslutningsforslag til ministeren, så man behøver ikke at være så frygtelig bange for graden af bureaukrati; den vil ministeren få meget stor indflydelse på. Men vi sigter imod, at man efter to års efteruddannelse med praktisk arbejde vil kunne blive autoriseret til det relevante psykologarbejde. Dermed er det så også gjort muligt, at mennesker i krise eller mennesker med psykiske lidelser ikke kun kan få hjælp hos en praktiserende læge eller hos en psykiater, hvilket måske i den givne situation ikke engang er det mest relevante, men at de også kan få et tilbud om behandling af en autoriseret fagperson, når og hvis vi når til denne autorisationsordning.

Så er vi nået til min beskæmmelse, for den 6. august kunne man i Det Fri Aktuelt læse, at det så ud, som om der var et flertal for, at der nu skulle være sygesikringsbistand ikke bare til læger, men også til dem, der ønskede psykologhjælp. Og det ville ifølge forslagsstillerne, som var Socialdemokratiet, SF og Centrum-Demokraterne, indebære, at man kunne gå til psykolog, hvis det var den mest relevante behandling. I øvrigt er psykologbehandling billigere end psykiaterbehandling. Men sådan gik det ikke. Psykologordningen røg ind i finanslovmaskinen, og den blev alvorligt amputeret. 15 mio. kr. på årsbasis, det er det, der kan afsættes til denne form for hjælp, en hjælp, som uden tvivl vil kunne lette mange mennesker i deres tilværelse og også uden tvivl vil kunne holde en hel række mennesker fri af problemer, der ellers vil gøre, at de bliver uarbejds-

dygtige eller får andre problemer, der vil give økonomiske vanskeligheder for samfundet.

Netop derfor synes vi, at der burde være en sygesikringsordning og ikke en forsøgsordning. Det skal være en ordning, som ikke er en narresut, enten fordi den kun kommer til at gælde en lille bitte del af landet, eller fordi den kun kommer til at dække en meget lille del af den brede vifte af problemstillinger og vanskeligheder, hvor det er rimeligt at tilbyde psykologhjælp.

Men nu må vi se, hvordan det går, for heldigvis kan man jo se, at der bliver ansat psykologer i en lang række sammenhænge, hvor man ikke tidligere har haft psykologer med. Det vil da være en glædelig udvikling, hvis man også i kommunal og amtskommunal regi vil fortsætte med det. Men vi ønsker, at det skal være en forpligtelse at tilbyde psykologhjælp, og derfor mener vi også, at det skal lovfæstes og indgå i den udvidede totalramme, så amter og kommuner får reduktion.

Køpke Christensen (FP):

Jeg skal på Fremskridtspartiets vegne sige, at vi ser positivt på dette forslag. Vi har stillet os det spørgsmål, hvorfor Fremskridtspartiet ikke er spurgt, for vi havde sådan set lyst til at være medforslagsstillere. Vi er overhovedet ikke uenige i intentionerne. Fremskridtspartiet har i mange, mange år kæmpet for autorisation til kiropaktorer, og det fik vi – til vor tilfredshed naturligvis – igennem i denne folketings-samling. Som sagt ville vi gerne have været medforslagsstillere. Men vi bliver ikke – som vi heller ikke plejer – spor fornærmet over det, og vi vil absolut støtte forslaget alligevel.

Jeg vil lige kort bemærke til fru Karen Højte Jensen med hensyn til finanslovsaftaler, at vi skal naturligvis ikke blande os i, hvordan det hænger sammen. Vi er jo som bekendt ikke med i finanslovforhandlingerne, og derfor synes jeg, at den debat må føres forligspartierne imellem, men jeg mener reelt ikke, at dette har så meget med finanslov at gøre. Det er et beslutningsforslag, som den tidligere taler så rigtigt sagde, og derfor er der masser af muligheder for at finde frem til en løsning på dette område.

Det er ingen hovsaløsning. Jeg mener, at hr. Anders Mølgaards betænkelighed over for forslaget er helt hen i vejret. Jeg kan ikke se, at